

УДК 351:323.21

О. Шпак

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ МОДЕРНІЗАЦІЇ: АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ДОСЛІДНИЦЬКИХ ПІДХОДІВ

Здійснено концептуальний аналіз теоретико-методологічних засад функціонування державного управління в умовах модернізації, систематизовано основні концепції та підходи до визначення його змісту, охарактеризовано основні критерії, напрямки та моделі модернізації державного управління у контексті сучасних дослідницьких підходів.

Ключові слова: модернізація, вестернізація, модернізаційні трансформації, модернізація державного управління, державне управління, громадянське суспільство, суспільство модерності, національна держава, мобільність, стабільність, організаційна сталість, модернізована держава.

Аналіз зазначеної проблематики обумовлює детальний розгляд тенденцій функціонування системи державного управління в умовах модернізації, а саме того контексту, як змінюється його специфіка та індивідуально-типологічні властивості на відповідних стадіях проходження модернізаційних процесів та управління ними.

У дослідженні згаданого аспекту доцільно передусім виходити із розуміння різних аспектів модернізації із визначення внутрішніх цілей яких фактично формується зміст функціонування системи державного управління.

1. *Модернізації як вестернізація* – цей контекст модернізації спрямований, передусім, на подолання технологічного відставання від Західної цивілізації модерну, шляхом збереження державної незалежності. Така незалежність може бути досягнута, на думку Р. Бендикса, лише у два способи:

1) *оборонна модернізація*, яка має бути спрямована на посилення воєнно-політичного потенціалу держави, внаслідок чого зміна суспільства є процесом техніко-технологічних запозичень. У межах цієї моделі модернізації посилення держави відбувається завдяки абсолютній меті, де людина виступає лише допоміжним засобом для досягнення відповідних державних цілей;

2) *ліберальна модернізація*, що спрямована на зміну суспільства та звільнення людини, сприйняття не лише техніко-технологічного інструментарію Західної цивілізації модерності, але і процесів, які призвели до створення такого інструментарію, сприйняття західних по своїй генеалогії інституцій, норм, цінностей, моделей поведінки.

2. *Модернізація під зовнішньою опікою*, яка є трансформацією соціокультурної системи, яка формується завдяки безпосередній або опосередкованій участі з боку держави чи низки держав, які належать до Західної цивілізації модерності, що тим самим призводить до розмивання геополітичного суверенітету [1].

3. *Модернізація у формі системного залучення*, коли одна або декілька держав ініціюють та беруть на себе повну відповідальність за модернізаційні процеси на певній території [2].

Метою статті є здійснити концептуальний аналіз теоретико-методологічних засад функціонування державного управління в умовах модернізації. Досягнення цієї мети

обумовлює вирішення таких завдань: систематизувати основні концепції та підходи до визначення його змісту, охарактеризувати основні критерії, напрямки та моделі модернізації державного управління у контексті сучасних дослідницьких підходів.

Специфіка функціонування державного управління в умовах модернізації передусім розкривається через основні її атрибути, які характерні для сучасного суспільства, серед яких конкурентна демократія, ринкова економіка, держава всезагального добробуту, масові комунікації. На думку *А. Соловійова*, саме ринкова економіка визначає модернізаційні параметри функціонування державного управління, це обумовлено тим, що вона є “основою автономного громадянського суспільства, яка долає всі кордони і створює відкрите суспільство” [3].

Аналізуючи державне управління в умовах модернізації, необхідно виходити із основних принципів побудови суспільства модерності. Відомий німецький дослідник *У. Бек* вказав на основні принципи суспільства модерності, які визначають специфіку функціонування державного управління. До таких принципів він відносить: виборче право, законність, універсалізація прав громадян, інституціоналізація соціальних змін, світська культура та секуляризація суспільства, урбанізація, автономії підсистем, раціоналізація, домінування ринкової економіки, бюрократизація, професіоналізація, масовий перерозподіл освіченості та засоби масової інформації, зростання соціальної та професійної мобільності [4]. Це свідчить про те, що державне управління в умовах модернізації спрямоване на забезпечення функціонування та розвитку суспільства модерності, яке “складається із громадян, які володіють невідчужуваними громадськими, політичними та соціальними правами” [5].

Цікавий підхід до аналізу державного управління в умовах модернізації запропонував *В. Ядов*, який акцентував увагу на побудові національної держави як характерній ознаці модерності її адміністративної системи. На підставі цього вченим конкретизовано основні риси модерності у різних сферах суспільного життя: у політичній – демократична конституційна держава; у державному будівництві – перехід до національної держави; у науковій та освітній – формування автономної науки; в економічній – перехід до капіталізму [6].

У контексті аналізу окресленої проблематики для вчених особливо актуальним питанням є розроблення універсального пакету модернізаційних трансформацій, з огляду на який можна конкретизувати зміст функціонування державного управління. На думку *Е. Орлової*, модернізація проявляється у формі “руху від індустріалізму до постіндустріалізму в економічній сфері, в політичній як рух від авторитарних до демократичних режимів, в правовій як перехід від звичаєвого до юридичного права” [7]. Саме ці тенденції і визначають специфіку функціонування державного управління.

На думку відомого російського дослідника *О. Шаброва* державне управління в умовах модернізації характеризується динамізмом, гостротою та непередбаченістю, відсутністю відлагоджених механізмів управління та професійної підготовки управлінців. Унаслідок цього ключовими характеристиками державного управління є ступінь його ефективності та стабільності, що безпосередньо визначається такими аспектами, як: “відносини між державно-управлінською елітою та суспільством, відносинами на елітарному рівні та відносинами у громадянському суспільстві” [8]. Саме така сукупність відносин, на думку вченого, дає змогу виробити ефективні механізми управління модернізаційними процесами. У межах цього підходу “державне управління розглядається як взаємодія державно-управлінської еліти та суспільства, де перша являє

собою сукупний суб'єкт, який формує цілі та реалізує їх через державні механізми, а друга виступає у ролі керованого об'єкту" [9]. Саме тому, з позиції *О. Шаброва*, в умовах модернізації "відбувається кардинальна зміна структури громадянського суспільства, що тим самим забезпечує перехід системи державного управління у новий стан за якого формуються соціальні прошарки, які готові взяти ініціативу по трансформації умов суспільного розвитку" [10]. Дослідник при цьому особливу увагу акцентує на стабільності як головному атрибуті розгортання модернізаційних процесів, яка є можливою лише завдяки становленню реальних демократичних механізмів підпорядкування державно-управлінської еліти громадянському суспільству.

Досить цікавий підхід до аналізу державного управління в умовах модернізації представлено *Л. Канаметовою*, яка останньою вважає "процес оновлення всіх сторін суспільного життя, створення суспільства, базованого на використанні нових технологій та техніки створених в результаті останніх відкриттів" [11]. Модернізація будучи одним із етапів розвитку держави та суспільства впливає на всі сфери життєдіяльності людини, приводить до "становлення глобальних мереж фінансів, комунікації, торгівлі, освіти, що змінює всю структуру соціальних, економічних та політичних відносин... , характерними рисами людського буття стають багатоманітність та організаційна гнучкість" [12]. У такий спосіб модернізація визначає специфіку функціонування державного управління, яке, передусім, має гарантувати плюралізм у структурі влади, мобільність, стабільність, організаційну сталість для функціонування суспільства.

Досить цікаве бачення на аналіз зазначеної проблеми представлено у концепції *М. Пікуліна*, який під модернізацією розуміє "певний "прогрес", який передбачає перехід на новий рівень у процесі вирішення проблем державного управління, це закономірно адже традиційні функції держави зазнають змін" [13]. У більшості систем державного управління змінюють технологічні акценти їх функціонування, що "пов'язується із видозміною соціальної політики стратегічною метою якої стає людина, розвиток її матеріального, інтелектуального та духовного потенціалу... критерієм ефективності функціонування діяльності інститутів державної влади повинен стати людський потенціал, його кількісний та якісний розвиток" [14].

Важлива роль у контексті цього аналізу належить концепції *В. Люблинського*, на думку якого "необхідною умовою успішної модернізації є принцип рівноваги та мотиваційного зв'язку між економічними та соціальними факторами, що безпосередньо впливає на загальний зміст функціонування державного управління в умовах модернізації" [15]. Такий підхід здебільшого базується на тому, що "процес трансформації держави спрямований на реструктуризацію системи соціального захисту громадян, не у формі патерналізму, а шляхом гарантування зрівняльних принципів" [16]. Виходячи із цього, вчений виокремив основні аспекти, які визначають специфіку функціонування державного управління в умовах модернізації, серед яких: відмова держави від жорсткого регулювання поведінки людини у соціальній сфері; роздержавлення соціальної сфери і звільнення держави від функції безпосереднього надання громадянину соціальних послуг (державна перестає бути оператором, який надає ці послуги громадянину: в одному випадку він сам виступає законодавцем, а в іншому – посередником); формується ринок соціальних послуг із реальною їх конкурентністю; у соціальній політиці з'являється новий суб'єкт – громадянин, який раніше був лише її об'єктом [17].

Подібної точки зору також дотримується *О. Чернов*, який специфіку державного управління в умовах модернізації розглядає через призму модернізованої держави. На

його думку “будь-яка сучасна модернізована держава несе в собі ознаки соціальної... якості соціального властиві будь-якій державі, яка поділяє сучасні гуманістичні цінності” [18]. Відповідно до цього, в умовах модернізації “держава відіграє важливу роль в управлінні процесом інтеграції у глобальну економіку та забезпечення його відповідності економічним та соціальним цілям” [19]. На думку вченого, в умовах модернізації функції держави піддаються якісному покращенню, що пов’язується із застосуванням нових інформаційно-комунікативних технологій, завдяки яким і стає можливим перехід суспільства на новий етап розвитку.

Значний інтерес для цього дослідження становить концепція *В. Потехіна*, в межах якої ним класифіковано такі основні принципи модернізації державного управління, як: гнучке поєднання різних управлінських методів, активізація соціальних ресурсів на основі принципів справедливості, загального добробуту та особистого інтересу; висока соціальна ефективність та результативність управлінської діяльності на основі розвитку зворотних зв’язків, делегування частини державних повноважень некомерційним організаціям та іншим інститутам громадянського суспільства; прагнення до нововведень та опір на суспільні цінності. На підставі цих принципів вченим обґрунтовано механізми функціонування державного управління в умовах модернізації, серед яких: розвиток взаємодії державних органів та інститутів громадянського суспільства на основі демократизації політичної системи; вдосконалення взаємодії федеральних, регіональних та муніципальних органів шляхом децентралізації управлінської діяльності та розвитку самостійних низових ланок управління; розвиток державно-приватного партнерства на основі рівноправних відносин та соціально-значимих проєктів. Такий підхід дав змогу *В. Потехіну* розробити нову модель державного управління в умовах модернізації, яка базується на: органічному поєднанні сучасних підходів із новою культурою управлінської діяльності, з її синтезом кращих традицій минулого та науково-технічних та інформаційних новацій; комплексному використанні як планових, директивних, так і ринкових, ліберальних методів, на основі постійного врахування розвитку ситуації у різних сферах економіки та суспільного життя, орієнтованих на мобілізацію та акумуляцію соціальних ресурсів та людського потенціалу. Загалом, під цією моделлю вчений розуміє інструмент забезпечення стабільного розвитку сучасного суспільства, спосіб формування необхідних умов для створення, впровадження та просування інновацій у різних сферах соціально-економічного та соціально-культурного розвитку на основі збереження традицій та цінностей, які консолідують соціум, що тим самим дає змогу у кожен момент віднайти оптимальне співвідношення різних методів та засобів управлінського впливу, шляхом застосування гуманітарних, інформаційних та соціальних технологій.

Зазначена модель характеризує чотири аспекти розуміння вченим модернізації державного управління, а саме як: засіб консолідації суспільства, здатний об’єднати дії соціальних суб’єктів в інтересах суспільного розвитку; спосіб адекватної відповіді на сучасні виклики; інструмент підвищення адаптивності соціуму та циклічність соціально-економічних процесів; засіб збереження стабільності розвитку суспільної життєдіяльності і створення умов для економічного, соціального, культурного розвитку на основі інновацій. Відповідно до логіки дослідження, вченим виокремлено основні критерії модернізації системи державного управління, серед яких розвиток соціального капіталу та людського потенціалу, що виражається через можливість розвитку, попередження значних соціальних конфліктів та критичних ситуацій у різних сферах соціальної практики. На підставі цього визначено основні напрямки модернізації державного управління, які

стосуються таких головних елементів розвитку системи, як методи державного управління, законодавчі основи діяльності, кадровий потенціал, нові інформаційні, мережеві, соціальні та гуманітарні технології [20].

Подібна точка зору на розуміння державного управління в умовах модернізації представлена у сучасній адміністративній думці Італії. З позиції таких вчених, як *М. Джанніні*, *Н. Боббіо*, державне управління в умовах модернізації спрямоване на забезпечення еволюційного розвитку суспільства, що тим самим посилює його соціальну стабільність [21], відкриває можливості для розвитку інновацій у всіх сферах суспільного життя [22]. У такий спосіб *Н. Боббіо* в межах своєї концепції намагається проаналізувати два основних аспекти актуальних для дослідження зазначеної проблематики, а саме державне управління в умовах модернізації та власне модернізацію державного управління, яка і визначає його специфіку у відповідних умовах розвитку. На його думку, модернізація державного управління – це “цілеспрямоване, оперативне та систематичне приведення методів управлінської діяльності у відповідність з глобальними викликами сучасності та потребами розвитку держави” [23]. Виходячи із цього, дослідником виокремлено основні функції державного управління в умовах модернізації, серед яких: розвиток людського потенціалу; попередження та вирішення соціальних конфліктів; подолання напруги у суспільстві. Реалізація цих функцій стає можливою лише за умови власне самої модернізації державного управління, під якою *М. Джанніні* розуміє “систему взаємодоповнюючих, управлінських прийомів та методів, властивих з одного боку ринковому, ліберально-демократичному типові соціальних відносин, а з іншого, директивному, адміністративному способу управлінського впливу” [24].

Особливу увагу також у межах цього дослідження доцільно приділити концепції *М. Морітані*, в межах якої ним охарактеризовано стратегічні фактори, визначають модернізацію соціальних, економічних та політичних процесів у суспільстві, серед яких нестабільність, неоднорідність, відсутність необхідних ресурсів суспільного розвитку. В альтернативу реалізації цих факторів має формуватись і новий функціональний зміст державного управління в умовах модернізації. На думку вченого, важливою умовою успішності його функціонування є реагування на відповідні модернізаційні виклики, під якими він розуміє “соціально-економічні, соціально-політичні, соціально-культурні умови та особливості різних сфер суспільно-державного життя, які ставлять під загрозу сталий та динамічний розвиток держави” [25]. До таких викликів вчений відносить: відсталу структуру економіки, зорієнтовану на сировинний сектор, корупцію в органах влади та управління на всіх рівнях, деградацію науки та освіти, технологічне відставання, ідеологічний та духовний вакуум, розпад моральних та соціальних основ життєдіяльності суспільства, втрату соціальної та культурної ідентичності, посилення соціально-культурних впливів, які не синхронізуються із менталітетом країни.

Для більшості дослідницьких підходів у межах сучасної адміністративної науки дослідження різних аспектів державного управління в умовах модернізації зводиться до аналізу нових контурів та моделей державного управління, які б забезпечили стратегічний прорив держави у новий модернізаційний вимір. Відтак, на думку *В. Жукова*, “такий прорив здатні забезпечити у своїй сукупності інноваційна економіка, соціально відповідальна держава, справедливі соціальні відносини, вільні, соціально активні та творчо мислячі особистості” [26]. У такий спосіб державне управління в умовах модернізації вчений розглядає через модернізацію управлінської діяльності як засобу консолідації суспільства та механізм його поступального розвитку у нових умовах

життєдіяльності. Такий контекст розуміння вказує на “своєрідний поворот від старої системи до нової моделі державного управління, зорієнтованої на циклічний розвиток з рівнонаправленою динамікою процесів, високим рівнем їх невизначеності, глобальними викликами та новими регуляторами соціальної діяльності” [27].

Відомий японський дослідник *Х. Окумура* сутність державного управління в умовах модернізації розглядає через основні критерії, яким воно має відповідати у нових умовах суспільної життєдіяльності, що тим самим має вивести його на новий модернізаційний рівень. До таких критеріїв, на його думку, належать: посилення соціальної довіри, формування та поглиблення соціального партнерства і співдружності, підвищення рівня громадянської та соціальної відповідальності. З огляду на це, вчений акцентує увагу на основних модернізаційних цінностях, які мають забезпечити ефективність функціонування системи державного управління, серед яких справедливість, добробут, рівноправність, паритетність, свобода у розвитку кожного громадянина [28].

Окремі корективи щодо такого контексту розуміння державного управління в умовах модернізації можна простежити у підході *В. Гайндля*, який охарактеризував основні проблеми, вирішенню яких воно має слугувати. До них вчений відносить: становлення та розвиток громадянського суспільства; суспільну самоорганізацію та самоуправління, зростання участі громадськості у формуванні нових моделей взаємодії державних та недержавних структур, утвердження нових стандартів соціально-економічного, політичного та культурного розвитку та пріоритетів державної політики [29].

У такий спосіб *В. Гайндль* вказав на ефективність та результативність як важливі складові державного управління в умовах модернізації, які, передусім, є результатом правильного вибору потрібної моделі управлінського впливу на життєдіяльність суспільства. Відтак, на думку вченого, “залежно від конкретного циклу розвитку, в межах якого перебуває певна сфера життєдіяльності суспільства пріоритет надається тій чи іншій моделі державного управління, орієнтованого на методи централізованого управління або на ліберальну систему державного регулювання, яка гарантує велику ступінь свободи та відповідальності на низовому рівні управління” [30]. При цьому вчений ґрунтується на так званій “концептуальній схемі “локомотива розвитку”, коли криза в одній сфері суспільного життя компенсується підйомом в іншій”, це у такий спосіб забезпечує певний баланс стабільного функціонування та сталого розвитку системи державного управління в умовах нових модернізаційних реалій. Саме тому, на думку вченого, для “досягнення соціальних ефектів поступального та сталого розвитку, а також активізації соціальних механізмів суспільної саморегуляції та забезпечення ресурсів подальшого розвитку необхідним є гнучке поєднання різних управлінських методів та підходів” [31]. Йдеться про необхідність державної підтримки галузей, які перебувають за своїм рівнем розвитку на спаді, та активний адміністративний вплив на галузі, які перебувають на стадії високого соціально-економічного підйому, аби у такий спосіб саме вони стали локомотивом розвитку інших сфер суспільного життя.

Власний контекст розуміння державного управління в умовах модернізації також представлено у концепції *І. Діскіна*, який досліджує механізми підвищення його ефективності та соціальної результативності шляхом розроблення нових схем та моделей організації державно-владних відносин. У межах такого підходу дослідником охарактеризовано основні механізми поєднання державного управління та суспільного

саморегулювання соціальними процесами в єдину систему, яка повинна збалансувати інтереси держави та суспільства, центру та регіонів, що тим самим відповідає модернізаційним критеріям розвитку. *І. Діскінім* також було розроблено інноваційну практику державного управління в умовах модернізації, яка була б спрямована на запровадження таких стратегічних перспектив, як: високі стандарти добробуту людини, економіка лідерства та інновацій, соціальна злагода, забезпечення економічної свободи та справедливості, збалансованість, сталий розвиток, безпека громадян та всього суспільства [32].

Цікавий, з методологічної точки зору, підхід до аналізу державного управління в умовах модернізації також представлено у концепції *О. Яницького*, в межах якого було порушено питання про перехід його на якісно новий рівень організації. Такий перехід стає можливим завдяки підвищенню ролі та значення громадянського суспільства у вираженні відповідних соціально-економічних інтересів, у виборі загальної стратегії досягнення намічених соціальних цілей та в суспільному контролі за діяльністю органів державної влади. Відповідно до цього, пріоритетне завдання державного управління в умовах модернізації вчений вбачає у “поєднанні зусиль державних органів, які представляють загальнонаціональний інтерес, інститутів громадянського суспільства, які виражають соціальні інтереси та самостійну ініціативу об’єднань громадян, активної особистості, яка в умовах інноваційної економіки стає ключовою ланкою для утвердження суспільного прогресу” [33].

Висновки

Отже, здійснений нами аналіз дослідницьких підходів до державного управління в умовах модернізації дав змогу чітко ідентифікувати його зміст, складові, основні критерії, пріоритети, які розроблені в межах сучасної гуманітарної науки. Однак конкретизований аналіз відповідних механізмів управління модернізаційними процесами й досі залишається належно не розробленим, відтак це порушує питання про доцільність здійснення детального аналізу змісту модернізації та її впливу на сучасну систему державного управління, що і закладає перспективи для подальшого розроблення зазначеної проблематики в межах вітчизняної науки державного управління.

Література

1. Bendix R. Tradition and modernity reconsidered / R. Bendix // *Comparative studies in society and history* [Text] / R. Bendix. — Hague : [s. n.], 2012. — Vol. 9. — № 1. — P. 331.
2. Абу-Луход Дж. Переструктурируя миросистему, предшествующую Новому времени. *Время мира* 2 [Текст] / Дж. Абу-Луход. — М. : [б. и.], 2012. — С. 449—461.
3. Соловьев А. И. Три облика государства – три стратегии гражданского общества / А. И. Соловьев // *Полис* [Текст]. — 2012. — № 6. — С. 47—60.
4. Бек У. Общество риска: На пути к другому модерну [Текст] / У. Бек. — М. : [б. и.], 2011. — С. 67.
5. Там же. — С. 71.
6. Ядов В. А. К вопросу о национальных особенностях модернизации российского общества [Электронный ресурс] / В. А. Ядов. — 2010. — Access mode : <http://www.isras.ru/publ.html7icN1736>.
7. Орлова Э. А. Социокультурные предпосылки модернизации в России / Э. А. Орлова // *Библиотека в эпоху перемен* [Текст] : информ. сб. (Дайджест). — Вып. 2(10). — М. : [б. и.], 2001. — С. 7.

8. Шабров О. Ф. Социально-политические детерминанты государственного управления в условиях модернизации России / О. Ф. Шабров // Политолог: взгляды на современность [Текст] : сб. стат. — Вып. 2. — М. : ЭКО Энроф, 1995. — С. 79—92.
9. Там же. — С. 79—92.
10. Там же. — С. 79—92.
11. Канаметова Л. С. Социальная функция государства в условиях модернизации общества [Электронный ресурс] / Л. С. Канаметова. — Режим доступа : <http://uf-kbgu.org/?p=295>.
12. Там же.
13. Пикулин М. Особенности модернизационной модели современной государственной политики / М. Пикулин // Государственное управление и его модернизация в современном мире [Текст]. — М. : [б. и.], 2011. — С. 74.
14. Там же. — С. 81.
15. Люблинский В. В. Тенденции развития системы государственного управления в условиях модернизации / В. В. Люблинский // Государство и право [Текст]. — 2012. — № 4. — С. 39.
16. Там же. — С. 41.
17. Там же. — С. 43.
18. Чернов О. В. Модернизационная политика государства и благотворительность изменения государства / О. В. Чернов // Полис [Текст]. — 2012. — № 3. — С. 20.
19. Там же. — С. 21.
20. Потехин В. А. Модернизация государственного управления: приоритеты и механизмы [Текст] : монография / В. А. Потехин. — М. : РУДН, 2009. — С. 56.
21. Gannini M. Teoria Generale della Politica [Text] / M. Gannini. — Roma : [s. n.], 2009. — 467 с.
22. Bobbio N. Liberalismo e Democrazia [Text] / N. Bobbio. — Roma : [s. n.], 2006. — 673 p.
23. Ibid. — 673 p.
24. Gannini M. Teoria Generale della Politica... — 467 p.
25. Моритани М. Современная технология и история экономического развития развития Италии [Текст] / М. Моритани. — М. : [б. и.], 2001. — 463 с.
26. Жуков В. Н. Модернизация социальных отношений в России: замыслы, итоги, возможности / В. Н. Жуков // Социологические исследования [Текст]. — 2005. — № 6. — С. 57.
27. Там же. — С. 61.
28. Окумура Х. Корпоративный капитализм: модернизация Японии [Текст] / Х. Окумура ; пер. с япон. — М. : [б. и.], 2011. — С. 178.
29. Гайндль В. Модернізація та теорії модернізації: приклад габсбургської бюрократії / В. Гайндль // Україна Модерна [Текст]. — 2006. — № 1. — С. 91.
30. Там само. — С. 94.
31. Там само. — С. 95.
32. Дискин И. Е. Прорыв. Как нам модернизировать Россию [Текст] / И. Е. Дискин. — М. : [б. и.], 2010. — С. 211.
33. Яницкий О. Н. Социальные ограничения модернизации / О. Н. Яницкий // Социологические исследования [Текст]. — 2010. — № 7. — С. 17—36.

O. Shpak

**PUBLIC ADMINISTRATION IN THE CONDITION OF MODERNIZATION:
ANALYSIS OF CURRENT RESEARCH APPROACHES**

The conceptual analysis of theoretical and methodological principles of public administration functioning in the condition of modernization is carried out, the basic concepts and approaches to its contents are systematized, the basic criteria, trends and models of public administration modernization in the context of current research approaches are described.

Key words: modernization, Westernization, modernization transformation, modernization of public administration, public administration, civil society, the society of modernity, the nation-state, mobility, stability, organizational sustainability, modernized state.